

Ik meen in het stuk van den Heer KOCH te lezen, dat hij de theorie van VAN DER PLAATS nog niet overziet. Zoo hij ze geheel in zich heeft opgenomen, zal hij vinden dat zijn „pupillenkoker” naar het „gezichtsveld” van Dr. VAN DER PLAATS voert en wellicht zal hij de theorie van laatstgenoemden als een verdere ontwikkeling van de zijne leeren beschouwen.

STRAUB.

AAN DE LEDEN DER NED. MAATSCHAPPIJ TOT BEVORDERING
DER GENEESKUNST.

De ondergeteekenden, door *toevallige omstandigheden* in kennis gekomen van de circulaire, door het Hoofdbestuur aan de Afdeelingen gezonden naar aanleiding van het door hen ingediende rapport, achten zich verplicht, de in die circulaire bevatte vraag aan een beschouwing te onderwerpen. Zij wenschen tevens hun bevreesding te kennen te geven, dat het Hoofdbestuur niet heeft kunnen bevroeden, hoe juist zij in de gestelde vraag zooveel belang moesten stellen, dat het niet overbodig ware geweest, hen van de circulaire in kennis te stellen vóórdat zij, geheel onvoorbereid, haar in de vergaderingen hunner resp. Afdeelingen zouden hooren behandelen.

De thans algemeen bekende vraag van het Hoofdbestuur luidt: „Zal onze „Maatschappij zich blijven bewegen langs den tot dusverre door haar gewoonlijk gevolgden weg, of zal zij, meer als een vakvereeniging optredende, besluiten nemen, die voor haar leden in de uitoefening hunner praktijk als „voorschriften van bindende kracht zullen gelden?”

De ondergeteekenden zouden het Hoofdbestuur in overweging willen geven, de woorden „meer als een vakvereeniging optredende” uit zijn vraag te schrappen. Die woorden moeten tot begripsverwarring aanleiding geven, en zijn daaruit ook voortgekomen. Onze Maatschappij is geen vakvereeniging en kan het ook niet worden, omdat haar leden niet allen vakgenooten zijn, maar voor een deel zuiver theoretische beoefenaars der „kunst”, die de maatschappij moet „bevorderen”. Maar wordt een lichaam tot vakvereeniging zoo het zijn leden regels van bindende kracht voorschrijft in hun onderlinge en buitenwaartsche verhoudingen? Immers neen! Dan is een geestelijke orde, een gemeente, een staat, ook een vakvereeniging.

Is het dan de aard der door de ondergeteekenden voorgestelde conclusies, die aan de besluiten eener vakvereeniging doet denken? Is er sprake van loonsverhooging en regeling van werkuren? Neen, voor erkende en bijna algemeen aangenomen beginselen der geneeskundige zedeleer, die nagenoeg uitsluitend in het belang der zieken zijn, hebben de ondergeteekenden, handelende in opdracht van de maatschappij, een bolwerk gevraagd.

Dat woord vakvereeniging moet geschrapt worden. Het kan slechts dienen om hen, die niet overtuigd zijn dat de geneeskundige *stand* onder bepaalde omstandigheden als zoodanig zal *moeten* optreden, af te schrikken van de te nemen besluiten. Zoo men dit verwarrende woord dan vermijdt en de vraag, of bindende besluiten wenschelijk zijn, op zich zelf beschouwt, dan

zal het eerst worden opgemerkt, dat men op de minderheid geen dwang wil uitgeoefend zien door de meerderheid.

Maar, sinds voor 10 jaren door de meerderheid als beginsel is uitgesproken, dat attesten voor overledenen niet behooren te worden afgegeven, is het juist de minderheid die dwang heeft uitgeoefend, en zij zou dit ook doen, als straks besluiten zouden worden genomen ten opzichte van de andere attesten. Die minderheid vond geen aanleiding om de attesten te weigeren, maar zou geen zedelijken dwang gevoeld hebben om ze af te geven, indien ze eens niet meer gevraagd waren geworden. De meerderheid daarentegen gevoelde wel degelijk een zedelijken dwang om te weigeren, telkens als het attest gevraagd werd, maar het werd haar moeilijk gemaakt, aan dien dwang gehoor te geven, omdat de maatschappijen zich dikwijls niet ontzagen, den beginselgetrouwen medicus met stoffelijk nadeel te bedreigen door hem te zeggen, dat zij den verzekerden de geneeskundigen zouden aanbevelen die hun ter wille waren. Zelfs de Hooge Raad heeft eens beslist, dat een overledene zich van te voren had kunnen vergewissen of de behandelende medicus casu quo het attest zou afgeven. M. a. w. werd, ten nadeele van de meerderheid, de artsenkeuze in sommige gevallen afhanke-lijk gemaakt van momenten, die daarbij niet mogen gelden.

Indien in onze Maatschappij de solidariteit zou ontbreken, die noodig is om de door de Algemeene Vergadering uitgesproken beginselen door allen te doen eerbiedigen, dan zou zij beter doen, geen beginselen meer uit te spreken. En vooral zou het dan verkeerd zijn gedaan en op een bespotting van onze Maatschappij uitloopen, dat met personen buiten de Maatschappij staande, namens de Maatschappij onderhandelingen zijn aangeknoopt omtrent een regeling, die zij toch niet geneigd is uit te voeren, al zou de meerderheid zich met die regeling vereenigen, en die niet tot stand kan komen, zoo zij niet van de Maatschappij uitgaat.

Maar neen, de Maatschappij zal zich voor zulk een bespotting weten te vrijwaren, zij zal, door de vraag van het Hoofdbestuur *bevestigend* te beantwoorden, toonen, dat de minderheid bereid is, in het belang van allen den lijdelijken dwang, dien zij tot nu toe op de meerderheid heeft uitgeoefend, na te laten ter wille van het aanzien der ons allen dierbare vereeniging.

De Commissie in zake de Attesten :

VERMAST.

MIJNLIEFF.

PINKHOF.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — Vennootschappen. De in Engeland geldende wet op de vennootschappen maakt het geval mogelijk, dat geheel onbevoegde personen